

fremførte af det islandske Althing, just ikke have Synderligt at betyde. Naar det saaledes er anført, at man kunde tænke sig det Tilfælde, at spanske Skibe laae i England og der toge Fragt til Island, saa forekommer dette mig at være et saa singulært Tilfælde, en saa extraordinair Forudsætning, at jeg ikke troer, man dertil behøver at tage synderligt Hensyn, idet, som bekjendt, spanske Skibe ikke synderligt befragtes i fremmede Lande til Island. Det er dernæst anført, at i det sidste Aar siden 1ste April have fire Skibe anløbet Reikjavik uden at have den befalede Erklæring med, og der er tilføjet: „uagtet disse Skibe vare befragtede af indenrigske Kjøbmænd“. Det synes altsaa, at man har lagt Vægt paa, at Befragterne vare Danske. Det forekommer mig nu ikke at have Synderligt at betyde, at Befragterne vare danske. Undersaatter, idet det, som bekjendt, er Rhederne, der have at sørge for, at Papirerne ere i Orden, og ikke Befragterne. Det hedder dernæst et andet Sted i Motiverne, at flere i sidste Sommer fra Ulandet til Island ankomne Skibe, saavel danske som fremmede, have manglet den nævnte Erklæring. Det synes altsaa, at disse fire Skibe have været danske; men, forsaavidt der er kommet danske Skibe derop, som ikke have kjendt den danske Lovgivning og ikke holdt sig den efterrettelig, saa forekommer dette mig virkelig ikke at være nogen Erfaring for, at Loven er uhenstigtsmæssig. Det er, troer jeg, noget ganske Extraordinairt, at en Rheder sender sit Skib til en Handelsplads, uden at forsyne sig med de Documenter, som ere nødvendige for ham for at kunne handle paa denne Plads. Denne Bemærkning gjælder ogsaa med Hensyn til udenrigske Rhedere. Enhver Rheder har sin Opmærksomhed netop henvendt paa, at de Papirer, som fordres i den Havn, hvortil Skibet er bestemt, ere saadanne, som Lovgivningen paa det Sted fordrer, saa at jeg troer, at det er meget sjældent, at det Tilfælde indtræffer, at der skulde være Mangel i saadanne Papirer. Det forekommer mig derfor ikke, at der er nogen Erfaring for Nødvendigheden af, at den omhandlede Bestemmelse forandres. Naar det imidlertid i Motiverne er anført, at den af Rhederne afgivne

Erklæring ikke indeholdt nogen tilstrækkelig Godtgjorelse af Læstedrægtighedens Størrelse, da er dette jo naturligtvis en ganske anden Betragtning, et ganske andet Moment, og, forsaavidt man hensigtsmæssigt kan sætte Noget istedetfor den nu gjældende Bestemmelse, da kan der Intet derimod være at indvende. Læstedrægtigheden maa altsaa være at oplyse; for de danske Skibe findes der jo Maalebreve, og med Hensyn til de udenlandske maatte man altsaa tage Hensyn til de Maalebreve de havde, eller de andre Documenter, der træde istedetfor saadanne, og hvori Læstedrægtigheden var anført, og saa maatte denne reduceres til dansk Maal efter et vist Forhold. Der indtræder nu den praktiske Vanskelighed, at flere af de udenlandske Maalinger ere efter Vægt, hvormod den danske Skibsmaaling egentlig er efter Cubikindholdet; Vanskeligheden bestaaer altsaa i at reducere et udenlandsk Maal til et dansk. Min ærede Nabo har allede gjort opmærksom paa, at der i Circulairret af 18de Novbr. 1851 gives en Veiledning til, hvorledes denne Reduction skal finde Sted; men, naar man seer efter, vil man klart indsee den store Vanskelighed, som ligger i selve Reductionen. Efter Circulairret reduceres nemlig engelske Tons paa to forskellige Maader, idet det er anført, at for tremastede Skibe og Brigger skal $2\frac{1}{10}$ engelsk Tons reduceres til een dansk Commercelæst og for Skonerter, Galeaser, Slupper og deslige Fartøier anses $1\frac{9}{100}$ Tons lig med een dansk Commercelæst. Her have vi altsaa det udenlandske Maal reduceret paa to forskellige Maader, hvilket, saavidt jeg veed, navnlig be-roer paa Skibets Bygningsmaade, om det er skarpt eller mindre skarpt bygget, hvilket har stor Indflydelse paa Cubikindholdet. Ligeledes er der forskellige Reductioner for en preussisk Normallast og ligesaa for en russisk. Heraf vil det fremgaae, at det vistnok maa være hensigtsmæssigt, at der gives Sysselmændene en Instruction om, hvorledes disse Maal ere at reducere, og, hvis noget Saadant kan skee, skal jeg have mindre imod den i Lovudkastet foreslaede Forandring.

Med Hensyn til § 3 skal jeg ikke nægte, at jeg har Tvivl i samme Retning, som er anført af min ærede Nabo, angaaende Vanske-